
[2014-35-RE](#)

CAUSA 2014-35-RE

(Comú de la Massana c/ Comú d'Ordino)

Aute del Tribunal Constitucional del 16-2-2015 relatiu al recurs d'empara 2014-35-RE

Número de registre 453-2014. Recurs d'empara

Aute del 16 de febrer del 2015

BOPA núm17, del 4 de març del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 8 de gener del 2015, per la representació processal del Comú de la Massana, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de desembre del 2014 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2014-35-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 36.2, 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 15 de desembre del 2014;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedent únic

El 8 de gener del 2015, la representació processal del Comú de la Massana va formular un recurs de súplica en què manifesta que s'oposa al fet que el seu recurs manqui de contingut constitucional, ja que en aquest cas no s'ha aplicat el procediment escaient, sinó que s'ha aplicat un Decret creat pel procediment abreujat basant-se en una jurisprudència que no escau, perquè fa referència a reclamacions de quantitats quan aquest litigi versa sobre límits territorials entre dues parròquies.

Segons el parer d'aquesta part, no obtenir una resolució sobre la competència o la no competència de la jurisdicció civil en aquesta causa en aquest moment pot comportar una durada considerable que es pot convertir en estèril si finalment el Tribunal Superior de Justícia decideix admetre l'excepció i considera que la jurisdicció civil no és competent per determinar la qüestió de la validesa o no d'uns límits determinats de mutu acord pels dos comuns l'any 1974 mitjançant un procediment administratiu degudament establert.

Aquesta part entén que s'ha produït una vulneració de l'article 10 de la Constitució en la mesura en què l'aute fa una aplicació incorrecta de l'article 17 de l'annex II del Decret esmentat en relació amb la interposició de recursos d'apel·lació en el marc de qüestions incidentals i obliga a tramitar un judici de primera instància que pot esdevenir estèril pels motius que ja s'han exposat.

Aquesta part reitera la seva interpretació de l'article 17 esmentat en relació amb l'article 86 de la Llei transitòria de procediments judicials, i conclou que aquest article 17 només es pot aplicar en el marc dels procediments abreujats i, per tant, la seva aplicació, en el marc d'un procediment ordinari, comporta la vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució. Per consegüent, sí que hi ha contingut constitucional en aquesta causa.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que reconsideri la seva decisió i admeti a tràmit el recurs d'empara 2014-35-RE.

Fonament jurídic únic

El 15 de desembre del 2014, el Tribunal Constitucional va inadmetre a tràmit el recurs d'empara 2014-35-RE presentat pel Comú de la Massana. Aquest Comú interposa ara un recurs de súplica contra aquesta decisió.

Considera que aquesta motivació segons la qual "*les resolucions impugnades estan fonamentades en Dret i no són incongruents, ni contenen fonaments arbitraris o absurds i que el recurs d'empara manca de contingut constitucional*" no és "encertada".

Per tal de fonamentar aquesta afirmació exposa les al·legacions següents:

- que s'hauria considerat de manera errònia que l'excepció dilatòria d'incompetència de jurisdicció civil per conèixer de la demanda mancava de fonament. En realitat està fonamentada perquè "*es basa en el fet que els límits entre les dues parròquies ja van estar establerts, de mutu acord entre els dos Comuns, l'any 1974, tal i com reflecteixen les actes degudament signades per representants legals d'ambdós Comuns i ratificada pel Consell General i que per tant es tracta d'un acte administratiu quina fermesa o validesa escau discutir en la via administrativa*";

- que seria víctima d'una vulneració de l'article 10 de la Constitució que reconeix el dret a la jurisdicció, a un procés degut a i a un judici de durada raonable, en la mesura en què l'aute fa una aplicació incorrecta de l'article 17 de l'annex II del Decret sobre el procediment abreujat del 4 de febrer de 1986 en relació amb la interposició de recursos d'apel·lació contra els autes recaiguts en el

marc de qüestions incidentals i obliga a tramitar un judici en primera instància. Que aquest article 17 era tant menys aplicable en aquesta causa ja que *"no és un article independent ni únic, sinó que forma part del Decret sobre el Procediment Abreujat"* que no afecta la causa actual;

- que si bé *"És cert que l'aute dictat pel Tribunal de Batlles no posa fi ni impossibilita la continuació del litigi"*, no per això s'ha de deixar de considerar que *"No voler admetre el recurs contra l'aute del Tribunal de Batlles comporta que no es pugui debatre i resoldre sobre si la jurisdicció civil és o no competent per decidir sobre una delimitació de termes parroquials"*. En aquestes condicions, *"el no poder tenir ara una resolució en darrera instància sobre aquesta qüestió suposa que la mateixa s'haurà de resoldre en el moment de l'apel·lació de la sentència de primera instància sobre el fons, (...) quan s'haurà realitzat un procés llarg i costós (...). Això podria suposar que en aquell moment (...) el Tribunal Superior pogués admetre l'excepció d'incompetència de jurisdicció i que tot l'actuat sobre el fons, en primera instància, quedaria sense efectes (...) això suposa una vulneració del dret de tots els ciutadans, que garanteix la Constitució en l'article 10 de tenir un procés degut i a un judici de durada raonable. El fet de no voler resoldre aquesta excepció pot suposar un judici de durada no raonable."*

Dit això, si examinem el recurs d'empara que va donar lloc a l'aute del 15 de desembre del 2014, podem observar que es va al·legar:

- que les decisions de les jurisdiccions ordinàries són discutibles en la mesura en què en aquesta causa *"la demanda principal (...) versa sobre la delimitació de termes parroquials"*;

- que *"s'ha produït una vulneració de l'article 10 de la Constitució, que reconeix el dret a la jurisdicció i a un procés degut, en la mesura que l'aute (...) fa una aplicació incorrecta de l'article 17 de l'annex II del Decret sobre el Procediment Abreujat, de data 4 de febrer de 1986"*;

- que si *"Aquesta part és conscient i coneix que podrà recórrer en apel·lació davant del Tribunal Superior la no admissió d'aquesta excepció"*, també considerava que en aquesta hipòtesi *"ens trobarem davant un procediment llarg, feixuc i costós per les parts i que un cop jutjat s'hagi d'analitzar si la jurisdicció civil era la competent o no, suposarà, si es resol que la jurisdicció competent és l'administrativa, una gran pèrdua d'esforços i costos. Per tant també per economia processal escau analitzar en aquest moment l'excepció dilatòria plantejada per aquesta part, i en base al dret fonamental que fixa l'article 10.2 de la Constitució de que tothom té dret a un judici de durada raonable."*

De la comparació del recurs d'empara amb el recurs de súplica es desprèn clarament que les al·legacions presentades en fase de súplica són les mateixes que es van presentar el seu dia en el recurs d'empara.

En aquella fase ja van ser doncs examinades i apreciades pel Tribunal Constitucional. En aquell moment, aquest Tribunal va destacar que si bé el raonament desenvolupat pel Tribunal Superior de Justícia *"potser podria, eventualment, ser discutit"*, l'anàlisi d'aquest raonament ens duia a considerar que res permetia qualificar-lo d'absurd o d'arbitrari i que per això el recurs d'empara del qual es tractava mancava de contingut constitucional.

En aquestes condicions, només podem recordar que el Tribunal Constitucional ha establert de manera constant que el recurs de súplica no té per objecte permetre que una causa es torni a jutjar, sinó, si s'escau, permetre que el recurrent aporti elements de fet o de dret que desconeixia anteriorment al pronunciament de la inadmissió a tràmit.

En aquesta súplica, tot i que detalla de manera més abundant diversos punts (essencialment la vulneració del dret a un judici de durada raonable), el Comú recurrent es limita a reproduir els arguments que ja havia adduït en el seu recurs d'empара.

Els elements aportats per fonamentar aquest recurs de súplica no constitueixen elements nous en el sentit de la jurisprudència esmentada del Tribunal Constitucional (veg. p. ex. l'aute del 3 de maig del 2010, recaigut en la causa 2010-2-RE i l'aute del 7 de juny del 2010, recaigut en la causa 2010-3-RE).

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal del Comú de la Massana contra l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de desembre del 2014 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2014-35-RE.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del Comú recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 16 de febrer del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat

